

HỒI THỨ MƯỜI BA

Nguy Cơ Đeo Đuối Từng Bước Chân Trong Hoạn Nạn Lộ Lòng Nhi Nữ

N

gồi cạnh đồng lửa cháy sắp tàn, gã toan đưa mảnh thịt rừng đã nướng chín lên miệng, chợt có một giọng nói vang lên khẩn trương, hô hoán và đề tỉnh gã:

- Đừng vội ăn nếu như không muốn trúng độc.

Gã giật mình khựng lại ngay. Nhưng thay vì vất bỏ thức ăn, gã vẫn cầm với vẻ tiếc nuối:

- Dám hỏi cô nương là ai, có thể hiện thân cho tại hạ thỉnh giáo đôi điều? Và nhất là vì sao cô nương quả quyết trong thức ăn thật sự có độc?

Nhưng nữ chủ nhân của giọng nói kia chẳng những không hiện thân mà còn tỏ ra gay gắt lạ, biểu đạt qua câu nói kế tiếp với thanh âm mỗi lúc một xa dần:

- Chỉ là nghĩ đến duyên tương hội từng xảy ra trong một tình huống không ai ngờ đến, thế nên ta không thể không cảnh báo các hạ thêm một điều. Rằng thủ đoạn để đối phó lẫn nhau của các nhân vật võ lâm kỳ thực rất là thiên biến vạn hóa. Các hạ hoặc tin hoặc không, hoặc muốn nghĩ như thế nào tùy ý.

Gã đứng bật lên ngay:

- Cô nương...

Nhưng nghĩ sao không biết, gã chợt hạ thấp giọng và hầu như chỉ nói cho một mình gã nghe:

- Đã là lần thứ hai rồi được cảnh báo nhắc nhở. Xin thành tâm đa tạ.

Và thật đúng như gã thầm đoán, có thể nữ nhân đang lặng lẽ bỏ đi, vì rằng chẳng còn một thanh âm nào được cất lên gọi là hồi đáp.

Thế là gã ngồi xuống, vẫn cứ một mình đơn độc cạnh đồng lửa sắp tàn và xa hơn một ít chính là một vùng trời đêm bao la thật ra đã buông phủ từ lâu.

Gã cứ ngồi mãi như thế cho đến khi màn đêm đen xung quanh gã mỗi lúc mỗi lấn chiếm vào gần hơn. Và khi đồng lửa đã do gã nhóm để nướng thịt thú chỉ

còn sót lại vài mẩu than củi vì quá ít nên không mong gì tự bùng cháy trở lại thì bất chợt toàn thân gã từ từ nghiêng qua một bên, sau cùng thì ngã vật ra nằm yên bất động, cách xa đồng lửa cháy tàn.

Một lúc lâu sau, bất chợt có một bóng người lù lù xuất hiện cạnh gã.

Nhưng nhân vật này tỏ ra không vội, chỉ đứng lặng người và bắn xạ đôi mục quang lấp loáng ngời sáng để nhìn dò xét cơ hồ khắp mọi vật quanh đó.

Mãi về sau nhân vật này mới có dấu hiệu chịu cử động, đầu tiên là tiến lại đồng lửa chỉ thỉnh thoảng phát tỏa ánh than hồng mỗi khi có cơn gió đêm nhẹ thoảng qua, để từ từ khom người nhặt một mảnh thịt nướng và đưa lên mũi ngửi.

Đoạn nhân vật nọ tự gật đầu lẩm bẩm:

- Đã bị tẩm độc! !

Tiếp đó, nhân vật nọ tỏ ra nhanh nhẹn hẳn qua thái độ vừa vất bỏ mảnh thịt đi vừa vội vàng vồ lấy một tay nải cùng một thanh kiếm.

Đang khi mở tay nải ra để vừa xem vừa sục tìm, nhân vật nọ chỉ suýt nữa giật nảy người vì có một thanh âm vang lên thật đột ngột và lại còn ở một khoảng cách thật gần:

- Tôn giá đã tìm được vật cần tìm chưa? Nếu chưa, xin cứ cho biết đang tìm gì. Và không chừng tại hạ sẽ tìm giúp một tay.

Đã qua cơn giật mình, nhân vật nọ điềm nhiên quay người lại:

- Lão phu ngỡ người đã trúng độc?

Gã nhún vai khi đã tự ngồi bật lên, tay vẫn cầm mảnh thịt thú lúc nãy toan ăn:

- Thủ pháp hạ độc tuy cao minh nhưng tiếc thay tại hạ cát nhân thiên tướng, vẫn có cách phát hiện và đang dùng kế mọn này dẫn dụ kẻ hạ độc tự xuất đầu lộ diện.

Nhân vật nọ cười cười và ngẫu nhiên đưa một tay lên vén lại mớ tóc bạc lù xù xoa trước trán:

- Người không nghĩ lão phu là người hạ độc đấy chứ?

Gã gật nhẹ đầu:

- Tại hạ cũng đang tự hỏi tại sao lại là tôn giá xuất hiện, một nhân vật lẽ ra phải được thuộc hạ báo tin là đã hạ độc xong và hiện đang đắc thủ, đằng nay tôn

giá lại tỏ ra không ngờ và có lẽ cũng đang muốn biết ai là kẻ hạ độc toan hại tại hạ?

Nhân vật nọ cũng gật đầu:

- Thật may. Nhờ người không trúng độc, chỉ vờ và lại còn tương kế nên sớm nhận biết lão phu vô can. Nhưng có thể cho lão phu hỏi người hai câu được chăng? Thứ nhất, đó là vì sao người bảo lẽ ra lão phu phải được thuộc hạ báo tin? Và thứ hai, điều này cũng có phần khó hỏi, là nhờ đâu người phát hiện thịt bị tẩm độc cho dù người kỳ thực vẫn tự nướng và có lẽ đã toan ăn?

Gã bảo:

- Bàn tay vừa đưa lên vén tóc của tôn giá chỉ có bốn ngón, chẳng phải tôn giá là Cửu Chỉ Lão Tà, tổng bộ pháp Hải Lưu Bang? Thật không ngờ kẻ hạ độc tại hạ lại vô can với Hải Lưu Bang cho dù nhân vật bị tại hạ dẫn dụ phải xuất hiện chỉ là tôn giá. Nếu không, tôn giá ắt đã được thuộc hạ đưa tin.

Cửu Chỉ Lão Tà mỉm cười:

- Người luận việc rất hay, quả là một tư chất thông tuệ đúng như gần đây tin này hầu như đã lan truyền khắp võ lâm. Còn câu hỏi thứ hai?

Gã cũng mỉm cười:

- Phát hiện thịt bị tẩm độc ư? Chỉ nhờ may mắn thôi. Vì đúng như tôn giá nói, tại hạ đã tự tay nướng và kỳ thực đã định ăn. Nhưng tâm cơ chợt máy động, khiến tại hạ dù rất đói lòng vẫn cảm thấy ngờ ngợ và đành tự hỏi.

- Hỏi gì?

Gã đáp:

- Là tại sao con thú tuy chỉ bị tại hạ chộp một chưởng võ đầu nhưng khi làm sạch lông, ở da lại xuất hiện một vài vết tụ huyết bầm đen? Và nhờ đó tại hạ đã vỡ lẽ. Đã có người hạ độc vào con thú trước và cố tình buông tha cho nó chạy lúc phát hiện tại hạ thật sự đang cần săn bắt thú dùng làm thức ăn.

Cửu Chỉ Lão Tà phá lên cười:

- Đúng là điều may mắn, không chỉ ngẫu nhiên mà còn thật kịp lúc. Nhưng mà này, vì sao người biết quá rõ về Cửu Chỉ Lão Tà lão phu, biết cả lão phu là tổng bộ pháp Hải Lưu Bang? Có phải giữa chúng ta đã một lần từng gặp nhau? Và lần đó chỉ cách đây chưa đầy nửa năm? Có đúng như thế chăng? Hử? Ha..Ha...

Gã chột sa sầm nét mặt:

- Đừng cười nữa có được không? Có điều gì đáng để tôn giá cười chứ?

Cửu Chỉ Lão Tà vẫn cười:

- Lão phu cười vì cuối cùng cũng đoán biết người là ai cho dù người đã cố che giấu và hầu như đã làm cho tất cả mọi người đều hoang mang, không thể nào biết được người là nhân vật hà phương hà xứ, hà tánh hà danh và vì sao đột nhiên xuất hiện với bản lãnh thần thủ lạ kỳ. Ha...ha..

Gã thở ra nhè nhẹ, cố tình nhẫn nại chờ khi Cửu Chỉ Lão Tà không cười nữa mới lên tiếng:

- Tại hạ thật sự không hiểu tôn giá muốn ám chỉ điều gì. Trừ phi được tôn giá hạ cố, chịu khó giải thích thêm cho thật rõ. Được chứ?

Cửu Chỉ Lão Tà không còn cười nữa thật:

- Lời này của người liệu có đáng xem là bất khả ngộ như người từng ngạo mạn, nhiều lần tự tuyên cáo?

Gã lạnh lùng gật đầu:

- Nó sẽ vẫn đúng là bất khả ngộ nếu như được tôn giá đủ dõm lược giải thích rõ hơn.

Cửu Chỉ Lão Tà cũng lạnh lùng:

- Người đã động sát cơ, toan hạ thủ lão phu, sát nhân diệt khẩu, hầu một lần nữa che giấu hoàn toàn tung tích lai lịch thật của người? Đừng mơ tưởng, ngộ người có được bản lĩnh đó. Trái lại, lão phu vẫn có thủ dõm lược để sẵn sàng đáp ứng, vạch rõ chân tướng người. Nhưng trước hết, hãy cho lão phu biết, Sâm Vương Vạn Niên hiện người vẫn còn cất giữ phần nào, hay vì đã dùng sạch nên bản lãnh người đột nhiên đạt mức này?

Đến lượt gã bật cười vang dội:

- Sâm Vương Vạn Niên?! Có phải là vật nửa năm trước đã từng khiến Bách Thảo Trang lâm họa diệt môn? Thật đáng tiếc, tôn giá đã nghĩ sai về tại hạ. Bản lãnh đạt được của tại hạ tuyệt đối chẳng can dự gì đến Vạn Niên Sâm Vương. Hóa ra tôn giá đang nghĩ tại hạ là Phong Gia Liêm, một môn hạ đệ tử của Lưu Vạn Thế lần đó may mắn vẫn sống sau thảm họa? Ha...Ha...

Cửu Chỉ Lão Tà giật mình:

- Người không phải Phong Gia Liêm?

Gã bảo:

- Phong Gia Liêm đã chết. Nhưng trước đó gã có tình cờ gặp tại hạ. Và gã có nhờ tại hạ tìm để hỏi tôn giá một câu. Rằng tôn giá là Cửu Chỉ Lão Tà thật hay chỉ là mạo nhận?

Cửu Chỉ Lão Tà thoáng cười:

- Người gặp gã hay kỳ thực gã chính là người? Và theo lão phu, người đừng tự phụ nữa, cho lời của người là bất khả ngộ. Vì lão phu đang toan quyết người chính là Phong Gia Liêm, đã nhờ Sâm Vương Vạn Niên nên chỉ trong thời gian ngắn sớm đạt thành tựu này. Người chỉ có thể thừa nhận nếu vẫn tiếp tục muốn lời của người là bất khả ngộ. Phần lão phu, khắp võ lâm e chỉ có mỗi một mình lão phu là có hai bàn tay cộng lại thiếu một ngón. Lão phu đích thực là Cửu Chỉ Lão Tà.

Gã lạnh giọng:

- Tại hạ ắt có cách minh chứng để cho tôn giá biết đã ngộ nhận thế nào. Còn riêng về thân phận thật của tôn giá, có lẽ Phong Gia Liêm đã nhận định lầm về tôn giá. Vì nào đâu phải dễ mạo nhận một nhân vật chỉ có chín ngón tay? Thế nhưng, một khi tôn giá chính là Cửu Chỉ Lão Tà thật, thì dường như tôn giá từng có nhị tâm đối với quý bang Hải Lưu? Vì cơ ở quý bang cơ hồ chẳng ai hay biết bản thân tôn giá từng xuất hiện ở Bách Thảo Trang độ đó. Tôn giá chỉ lên đến, với một nữ nhân khác được mạo nhận là nhị tiểu thư Hải Lưu Bang. Và dụng tâm thật của tôn giá là chỉ muốn độc chiếm Vạn Niên Sâm Vương cho bản thân mà thôi. Tiếc thay Phong Gia Liêm đã sớm vong mạng, mất cơ hội tỏ tường hư thực này.

Cửu Chỉ Lão Tà nhẹ lắc lắc đầu:

- Người càng giải thích càng chứng tỏ bản thân chính là gã Phong Gia Liêm. Trừ phi hãy minh chứng điều ngược lại như lời người vừa đề xuất.

Gã gật đầu:

- Đó là điều tại hạ sắp thực hiện. Ất tôn giá đã biết rõ xuất xứ võ học của Phong Gia Liêm?

Cửu Chỉ Lão Tà bĩu môi:

- Người toan dùng những công phu sau này từng thủ đắc từ Y Võ Đồ của Cuồng Võ Y Tiên để mong tự phủ nhận xuất xứ sư thừa thật trước đây ư? Đấy đâu phải minh chứng thuyết phục?

Gã bật cười:

- Nếu tại hạ đúng là Phong Gia Liêm thì bất luận thế nào cũng chẳng thể am hiểu một môn công phu truyền gia này. Mong được tôn giá chỉ giáo.

Dứt lời, gã khom người nhặt kiếm và chầm chậm tự phô diễn một thức:

- Hy vọng tôn giá nhận ra xuất xứ của kiếm pháp này. Hãy xem.

Cửu Chỉ Lão Tà nhận ra thật, bằng chứng là chợt hốt hoảng kêu:

- Phù Dung Ngọc Nữ kiếm pháp?! Hãy nói mau, người làm sao am hiểu kiếm pháp này, một khi chủ nhân của kiếm pháp không chỉ đã thất tung ngoài hai mươi năm mà còn chưa hề lập gia thất để có thể lưu lại một hậu nhân như người hầu tự nhận đây là kiếm pháp truyền gia?

Gã động dung:

- Tôn giá sao lại có những am hiểu quá rõ đến thế?

Cửu Chỉ Lão Tà động nộ:

- Người vẫn chưa đáp lời? Điều này chứng tỏ người chính là Phong Gia Liêm chỉ nhờ tình cờ gặp được chủ nhân Phù Dung Ngọc Nữ kiếm pháp chỉ điểm mà thôi. Đúng chẳng? Hãy thừa nhận là hơn.

Gã cười cười:

- Đã ngoài hai mươi năm không gặp sao tôn giá vẫn cứ nghĩ gia mẫu sẽ không lập gia thất? Hãy nhìn lại tại hạ mà xem, niên kỷ của tại hạ là thế nào? Và hãy tự nghĩ lại, lập luận của tôn giá liệu vẫn đúng với tình huống tại hạ vừa nêu? Nhưng thôi. Giờ là lúc tại hạ thay Phong Gia Liêm thực hiện lời đã hứa với gã. Tôn giá có thể bắt đầu tự lo liệu được rồi đấy.

Cửu Chỉ Lão Tà vụt xua tay:

- Lão phu luôn sẵn sàng. Nhưng thoát tiên hãy minh bạch về thân thế của người trước đã. Đó là mau nói xem, nếu chủ nhân của Phù Dung Ngọc Nữ kiếm pháp là thân mẫu người thì có tính danh là gì? Xuất xứ ra sao? Và nhất là có mối quan hệ thế nào đối với chính lão phu? Nào, nói đi chứ? Hay kỳ thực người chẳng biết gì.

Gã giật thót mình:

- Có quan hệ gì với tôn giá ư? Điều này...

Cửu Chỉ Lão Tà phá lên cười:

- Phong Gia Liêm ơi Phong Gia Liêm. Vậy là người đã tự thừa nhận tất cả về chân tướng của người rồi. Ha..Ha...

Chợt có tiếng nói đồng dục từ xa đưa đến:

- Hài tử người đã có tính danh là Phong Gia Liêm từ lúc nào vậy? Há lẽ tính danh do song thân phụ mẫu đặt cho, hài tử vì xấu hổ chẳng dám đúng. Còn lão họ Đàm kia. Vì mọi chuyện xảy ra quá lâu, đến ta cơ hồ chẳng muốn nhớ. Vậy thì đừng lấy đó cứ làm khó cho gã. Trái lại, hài tử hãy nghe đây, lão Đàm có một lần toan làm nhục ta, chỉ tiếc cho lão bỉ ổi là đã bị ta dùng kiếm pháp truyền gia tiện đứt một ngón tay gọi là cảnh cáo. Cho nên bây giờ, hãy thực hiện những gì hài tử vừa bảo là đã nhận lời ủy thác của người. Tốt nhất là cứ lấy mạng lão.

Cửu Chỉ Lão Tà kinh hãi:

- Yêu nhân Ngọc Nữ người vẫn còn sống ư? Vậy thì Hỏa Thần Giáo ...

Giọng kia đã quát:

- Hài tử. Giết lão mau! !

Gã do giật mình nên lập tức bật tung người:

- Tuân lệnh!

Và gã quăng mạnh thanh kiếm vào Cửu Chỉ Lão Tà:

- Đỡ! !

“Vù”

Cửu Chỉ Lão Tà đảo người hoành tay gạt kiếm:

- Hóa ra sở trường thật của người không là kiếm?

“Choang!”

Gã bật xô đến:

- Lão vốn dĩ bỉ ổi đê tiện. Dùng kiếm với lão ư? Lão không đáng. Hãy tiếp chưởng và nạp mạng!

“Vù”

Cửu Chỉ Lão Tà cũng tung chưởng:

- Người mới không đáng lấy mạng lão phu!

“Ào”

Giọng kia lại kêu từ xa, rất lo lắng:

- Đừng chạm vào Độc Chưởng của lão! ?

Nhưng đã muộn.

“Ầm!”

Cửu Chỉ Lão Tà dù bị chấn dội vẫn cười:

- Sinh mạng của ngươi đã hưu hỷ. Ha..Ha...

Gã vẫn lao đến:

- Thật thế chẳng? Đỡ! !

“Ào”

Cửu Chỉ Lão Tà càng cười to hơn, đắc ý hơn:

- Vậy là ngươi mong được chết sớm! Ha..Ha...

Và lão lại tung kinh.

“Vù”

Song phương chạm chưởng nhau.

“Ầm!”

Gã bật lao đến tiếp:

- Hãy nạp mạng! !

“Ào”

Cửu Chỉ Lão Tà kinh hãi nhảy tránh:

- Chân nguyên của ngươi sao lại là Dương Nội Hỏa?

“Vút”

Gã bám theo thật sát:

- Chính vì thế ta đâu ngại Độc Chưởng. Lão chạy đâu cho thoát? Đỡ!

“Ào”

Cửu Chỉ Lão Tà lại tung kinh:

- Việc gì lão phu phải chạy? Đỡ! !

“Vù”

Tiếng kêu kia lại vang lên:

- Đừng lằm kể lão. Cũng đừng để lão nương theo chấn lực đào tẩu. Mau giữ lão lại!

Nhưng

“Ầm!”

Và chấn lực chột đẩy Cửu Chỉ Lão Tà bay bắn thật xa.

“Vút”

Gã giận dữ gầm quát:

- Thật khiếp nhược. Sao bảo lão không chạy?

Đáp lại gã, Cửu Chỉ Lão Tà vừa phi thân vọt mất vừa ném vọng lại tiếng cười:

- Dù ngươi không là Phong Gia Liêm thì với xuất xứ Hỏa Thần Giáo, sau này ngươi còn mong gì dám chường mặt trên giang hồ. Ha..Ha..

Gã rất giận, toan động thân lao đuổi theo, chột xuất hiện một bóng đen bên cạnh gã:

- Lão đã thoát, ngươi đừng mong đuổi kịp lão. Trái lại, đừng nói gì cả, cứ lẳng lặng đi theo ta là được rồi. Mau! Hừ!

Gã đành theo chân bóng đen.

“Vút”

Gã hoang mang nhìn theo từng động thái vẫn tỏ ra quá thận trọng của bóng đen:

- Điều gì khiến sư thái đột ngột tìm đến và lại còn quá thân mật tự lập trận vây quanh như ngại cường địch sắp đến tấn công?

Bóng đen sau khi hành sự xong chột tự lột bỏ túi vải đen trùm đầu và thở dài, ném cho gã một bọc gì đó không nặng cũng không nhẹ:

- Đây là lương khô, có cả nước uống nữa. Hãy lặng thinh ăn cho ta nhờ. Trong khi đó, hừ, ta cần thời gian để ngẫm nghĩ. Và nhớ, trận này chỉ ngăn địch, vị tất ngăn nổi những âm thanh vang phát ra ngoài. Thế nên, hừ, đừng quá lớn tiếng.

Gã cũng thở dài, vừa nhai rau ráu những mẩu vụn lương khô và cũng vừa ngẫm nghĩ như sư thái bí ẩn quả thật đang trầm ngâm ngời thử người trước mặt gã.

Được một lúc, chính gã vì không nhẫn nại được nữa nên chột lên tiếng:

- Tại hạ đã vi phạm thỏa thuận và dù không muốn cũng đã biết sư thái từng là nhân vật thế nào, sư thái có thể trách cứ hay phản ứng như thế nào tùy ý.

Sư thái nọ dù vẫn ngồi yên nhưng cũng chịu mở miệng:

- Chính ta cũng đang suy nghĩ điều đó, nhất là về tính danh Phong Gia Liêm của người. Vì dù sao ta có thể nói hiện biết khá rõ về Phong Gia Liêm, tuy là đệ tử nhưng kỳ thực còn là một cô nhi được phụ phụ Lưu Vạn Thế - Sử Linh Yến cứu mang từ bé. Và người không phải Phong Gia Liêm.

Gã có phản ứng bằng cách nhún vai:

- Tại hạ thì vẫn chờ sự định đoạt của sư thái, dĩ nhiên là về hành vi vi phạm thỏa thuận đã có cùng sư thái.

Sư thái chợt đứng lên:

- Người khá lắm. Điều ta nhờ lại chưa thực hiện, cũng có thể là không thực hiện. Thay vào đó, cách người xuất đầu lộ diện trên giang hồ chỉ thoáng chốc đã nổi như cồn. Nào là một Nhu Kiếm Công Tử, nào là một nhân vật chẳng những có xuất thân kỳ bí mà đến cả bản lãnh cũng thần bí cao minh không kém. Tóm lại, cứ như người càng nổi danh thì việc ta nhờ người càng không mong gì thực hiện được tương tự. Vì người chẳng thể nào ẩn giấu thân phận được nữa nếu muốn ngấm ngầm dò xét Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân hộ ta. Bởi mỗi bước chân người di chuyển đều vì cách hành động người đã tạo nên sự biến thành đối tượng cho đủ mọi loại người bám theo giám sát. Người không phủ nhận chứ?

Gã ung dung giải thích:

- Tại hạ có nguyên do để hành động như vậy. Và vì muốn nên tại hạ quyết định chọn cách hành động ấy. Còn dò xét Sầm Dịch Quân ư? Sư thái không tự đoán hiểu tại hạ định thực hiện thế nào ư? Đấy là tại hạ sẽ đường đường xuất hiện và chường mặt cạnh chỗ Sầm Dịch Quân ẩn náu. Sầm Dịch Quân nếu lộ diện đối phó tại hạ ư? Lão ắt không dám. Vì dù gì cũng phải tự cân nhắc giữa bản lãnh của lão và thân thủ của tại hạ hẳn đã nghe ít nhiều. Và hể lão không dám đối phó thì chỉ còn mỗi một phương cách là đành chấp nhận sự hiện hữu của tại hạ cạnh lão. Nhược bằng lão bỏ đi thì tại hạ cũng lần quần theo chân. Thế là mọi động tĩnh xung quanh lão đâu thể giấu nổi tại hạ.

Sư thái khẽ kêu:

- Quả là cao kiến. Ta thật sự không hề nghĩ có một cách cực kỳ cao minh như thế, chẳng cần che giấu, cứ đường đường chính chính mà dò xét người. Nhưng đáng tiếc, ta lại muốn người theo cách của ta, dùng những phục dạ hành ta sắp đặt sẵn cho người. Ta không muốn lão họ Sầm bị đánh động. Phải chăng do ta không giải thích rõ để bây giờ dù cách của người cao minh thế nào cũng không còn phù hợp nữa.

Gã giật mình, vùng đứng lên:

- Là ý gì?

Sư thái bí ẩn nhẹ lùi một bước:

- Là ta không chấp nhận mọi bí ẩn về ta đã do hành vi thiếu suy xét của người làm cho bại lộ. Thế nên, ta đành tiến hành lại từ đầu và không thể không xóa hết mọi dấu vết liên quan.

Gã vẫn đứng nguyên vị, chỉ kinh hãi nhìn quanh:

- Hóa ra trận đồ này...

Bóng dáng của sư thái bí ẩn chợt nhòa dần trước mặt gã:

- Không sai. Ta đành dùng hạ sách này đối phó và loại bỏ người vĩnh viễn. Cũng do bản lĩnh của ta quả thật đã hết dám so sánh với người. Vĩnh biệt! !

Gã bật kêu kinh hoàng:

- Không...

Và chợt nghĩ lại, gã nín bật. Đồng thời tự bắt mình phải thật trấn tĩnh, chẳng những không được loạn động mà còn phải vận công ngưng thần nghe ngóng khắp mọi nơi.

Một lúc sau, gã cảm nhận không gian xung quanh gã chừng như nóng bức khác lạ. Điều đó làm cho gã mỗi lúc một tái mặt vì sợ hãi.

Tiếp đó, từ không gian khắp xung quanh cứ vang lên những tiếng nổ lách tách lúc nhật lúc khoan. Và sau cùng, lửa từ tứ phía tràn ngập xuất hiện, phủ chụp tất cả, nghiêng ngáu tất cả những gì thần hỏa có thể thiêu hủy. Đó là một trận hỏa hoạn do bàn tay người cố ý gây nên. Và lửa cháy thật to, thật khủng khiếp.

- o O o -

Nàng không chỉ có diện mạo thật xấu xa mà đến cả da dẻ khắp toàn thân ắt cũng đều loang lổ nứt nẻ đầy những vết sẹo, đấy là nói dựa theo phần da ở hai mu bàn tay của nàng, cũng là những chỗ duy nhất được để lộ ngoài lớp xiêm y kín mít che khắp thân.

Nhưng giọng nói của nàng vẫn dễ nghe, đến độ có thể bảo hễ thoát nghe liền phát sinh hảo cảm, cho dù ngay lúc này nàng đang phát thoại bằng giọng phật ý, không một chút hài lòng:

- Các hạ thủy chung quyết không mở miệng phát thoại? Bất chấp chính tiểu nữ đã vất vả cứu mạng, lại còn tận tâm lo điều trị cho các hạ suốt cả tuần trăng vừa qua? Vì sao thế? Chí ít cũng phải cho tiểu nữ hiểu rõ nguyên do chứ? Nhưng đừng bảo sau trận hỏa thiêu kinh khủng ấy, ngoài phần hậu quả là khắp thân đầy những vết sẹo bỏng, kể cả thanh quản của các hạ cũng đã hỏng nên không thể phát thoại được.

Ấy là nàng đang nói, đang trách với một hình hài mười phần đều giống quý vẫn cứ bất động nằm yên một chỗ. Và vì nàng đã nói, thế nên hình hài kia quyết chưa phải là thi thể của một kẻ đã chết. Bằng cớ là đôi mắt của hình hài đó thi thoảng vẫn chớp nhẹ, một trong những cử động hiếm hoi sau những lúc lâu cứ mở mắt nhìn mông lung vào khoảng không gian trước mặt, nghĩa là phần trần phòng ngay trên chỗ của hình hài được đặt nằm.

Do không nghe hình hài đó mở miệng, nàng xấu xa thở dài đứng lên:

- Mọi vết bỏng đều đã liền sẹo, từ hôm nay các hạ có thể đứng lên, đi lại như thế nào tùy ý. Y phục đã được để sẵn ở trên bàn bên cạnh. Hy vọng sau khi có y phục che thân, các hạ sẽ vô ngại, nếu đó là nguyên do duy nhất khiến suốt thời gian qua các hạ không chịu mở miệng dù chỉ một lần.

Hình hài chợt cử động, thoát tiên là chộp tay nàng:

- Cô nương không đoán ra nguyên do khiến tại hạ cứ mãi tịnh khẩu?

Nàng đỏ mặt, nếu có thể gọi cách nàng rút tay về là đỏ mặt vì ngượng. Bởi diện mạo nàng cũng đầy những vết sẹo xấu xa nên dù muốn cũng không thể nào biểu lộ nổi trạng thái đỏ mặt. Nhưng cùng với thái độ rút tay về ấy, nàng còn bối rối, nói ríu cả lưỡi:

- Đừng..., không được có thái độ sàm sỡ đó với tiểu nữ. Nếu không...nếu không...

Hình hài nọ ngồi lên, trên khắp thân chỉ có mỗi tấm chăn mỏng che ngang phần thắt lưng:

- Thật đắc tội nếu cô nương gọi hành vi của tại hạ vừa rồi là sàm sỡ. Nhưng vì tại hạ không còn chịu đựng được nữa cách cư xử của cô nương, thế nên quyết giữ cô nương lại chỉ để nói thật minh bạch mỗi một điều.

Nàng lại phạt ý:

- Tiểu nữ cư xử thế nào khiến các hạ phải chịu đựng. Bỏ công tìm thấy các hạ chỉ có mỗi một phương cách duy nhất là tự vùi mình dưới một hố đất sâu để thoát trận hỏa thiêu độ đó, hành vi của tiểu nữ là không nên, là không biết cách cư xử với các hạ ư? Hay đưa các hạ về đây, tận tâm chạy chữa, vất vả đêm ngày, theo các hạ thì đó là cách cư xử thật quá tồi tệ ư? Phải chăng ý các hạ nói, cứ để các hạ chết mới là cách cư xử thích hợp nhất với các hạ?

Hình hài nọ đứng lên, để mặc tấm chăn mỏng rơi xuống, và cứ thế thản nhiên tìm y phục mặc vào, bất luận có bị nàng xấu xa nhìn hoặc không.

- Không cần những lời cô nương vừa nói, vừa kể, ý tại hạ cũng đang định có lời thăm tạ đối với đại ân đã được cô nương cứu mạng. Nhưng chỉ có thế mà thôi, quyết không còn lời nào nữa nếu như cô nương vẫn không nhận ra đã có cách cư xử tồi tệ với tại hạ như thế nào.

Nàng đâu dám nhìn lúc hình hài quỷ quái tự mặc y phục. Và nàng thật sự hốt hoảng khi nhận ra đối phương vì đã mặc xong y phục nên đang thản nhiên đi lướt qua nàng, theo chiều nàng đã phải ngoảnh mặt đi để đừng nhìn đối phương mặc y phục. Nàng bật kêu:

- Các hạ đi thật sao?

Đối tượng dừng lại, ngoảnh mặt về phía nàng chỉ để nhìn mà thôi, tịnh không lời nào thốt ra thật.

Nàng bối rối nhưng cố làm tĩnh:

- Được. Các hạ hãy cứ đi tùy ý. Kéo lại bảo tiểu nữ vì mong được báo đáp ân cứu mạng nên cố giữ các hạ lại. Tuy rằng...thật ra...tiểu nữ cũng có ý định, muốn nhờ các hạ giúp cho một việc. Nhưng bây giờ e không thể nói nữa rồi.

Đối tượng vẫn tiếp tục nhìn nàng.

Và nàng hiểu:

- Quả nhiên những nhận định về các hạ không hề sai. Các hạ không bao giờ muốn nợ ai, nhất là về ân tình. Dường như các hạ có lần quả quyết, nợ ân tình một thì phải báo đáp ngàn lần ?

Đối tượng gật đầu và dĩ nhiên vẫn cứ nhìn nàng. Ý muốn bảo nàng chỉ cần nói ra thì dù là việc gì được nhờ, đối tượng cũng quyết thực hiện.

Nhưng nàng lắc đầu:

- Tiểu nữ quyết không nói.

Đối tượng đành mở miệng:

- Khá lắm. Quả nhiên nữ nhân luôn có cách riêng của nữ nhân, khiến tại hạ không thể ngậm miệng mãi. Nhưng mà thế này, chúng ta phải thật công bằng với nhau, được không? Đó là tại hạ hy vọng, nếu điều tại hạ sắp nói là đúng thì cô nương phải đáp lại bằng cách không được tiếp tục cư xử như thế với tại hạ nữa. Sao?

Nàng lo ngại:

- Có thật chẳng tiểu nữ đã xử sự không phải với các hạ? Xin cứ nói và nếu đúng, tiểu nữ sẽ thành khẩn thừa nhận và dĩ nhiên là lập tức sửa sai.

Đối tượng thoáng cười:

- Thoạt tiên xin hãy thừa nhận, có phải nhân dạng của tại hạ sau trận hỏa hoạn là thật xấu xa kinh tởm?

Nàng thở dài:

- Chỉ là điều ngoài ý muốn. Vì trước kia các hạ đâu có nhân dạng như thế này? Xin chớ quá để tâm. Huống hồ điều đáng quý đâu phải chỉ ở nhân dạng bên ngoài của mỗi người.

- Cô nương có xót xa chẳng cho nhân dạng của tại hạ?

- Ồ...dĩ nhiên phải có.

- Và vì có nên cô nương rất ngại nếu vô tình để lộ cử chỉ hành vi nào đó có thể khiến tại hạ mặc cảm tự ti do bị chạm vào nỗi đau đang tình cờ hứng chịu?

- Điều này...

Đối tượng chợt gằn giọng:

- Cô nương bảo vẫn biết rõ nhân dạng của tại hạ trước lúc thảm họa, ắt cũng biết mỗi lời của tại hạ đều là bất khả ngộ? Thế nên, cô nương phải tin mọi

ngịch cảnh đến với tại hạ đều được đón nhận bằng tâm trạng thật bình thản. Chỉ có cái chết mới khiến tại hạ chau mày bất phục, nhất là khi cái chết đến không đúng lúc.

Nàng hoang mang gật đầu:

- Các hạ là trang nam tử hán đại trượng phu, hào khí cao vắn ngút trời. Điều này tuy tiểu nữ biết rồi nhưng đâu là cách cư xử không đúng của tiểu nữ?

Đối tượng hất mặt:

- Hãy lột bỏ giả diện, cũng hủy hết mọi vết sẹo giả mạo trên hai tay cô nương. Cho dù đó là cách để cô nương không lo gây thương tổn cho tại hạ thì kể từ lúc tại hạ tự tỉnh lại và nhận ra hành vi cử chỉ đó, chỉ càng khiến tại hạ nghĩ cô nương do kinh tởm nên không muốn tiếp xúc với tại hạ bằng diện mạo thật vốn có. Hãy sửa sai ngay và nên chứng tỏ cô nương thật thành khẩn thừa nhận điều sai lầm này.

Nàng giật mình:

- Nhưng sao các hạ biết tiểu nữ dùng giả diện? Hãy giải thích tiểu nữ đã bộc lộ sơ hở chỗ nào? Chỉ khi lời giải thích thật thuyết phục, tiểu nữ sẽ lập tức thực hiện theo lời các hạ.

Gã quay trở lại, ngồi vào chỗ lúc nãy đã nằm:

- Cô nương cũng ngồi đi. Xin lượng thứ nếu lúc nãy cách tại hạ tự mặc y phục đã tỏ ra quá khiếm nhã và thất kính với cô nương, ân nhân không chỉ mới một lần của tại hạ.

Nàng ngồi xuống, trên một đôn gỗ:

- Có gì đâu mà các hạ bảo là ân nhân không chỉ có một lần. Vì hai lần cảnh báo trước đây, một lần là thái độ kể ra không đến nỗi nào giữa các hạ và Liễu Hoàng Kim cô nương, lần thứ hai là nói về thịt thú rừng đã bị tẩm độc, kể cả hai lần nào có đáng bảo là thi ân bố đức để được gọi là ân nhân?

Gã lắc đầu:

- Còn một lần trước đó nữa. Và tại hạ không chỉ quả quyết cô nương chính là ân nhân mà còn đoán biết rõ cô nương có lai lịch thật như thế nào.

Nàng hoài nghi:

- Xin hãy nói về lai lịch của tiểu nữ trước đã. Là thế nào?

Gã nhẹ giọng:

- Có phải cô nương ở họ Tư Mã? Và cùng với lệnh tôn, phụ tử của cô nương hiện là những nhân vật đang bị Bạch phu nhận rất thống hận?

Nàng bàng hoàng:

- Ôi chao..., tấm y phục tiểu nữ đã ban cho các hạ lần đó? Tiểu nữ đã quên khuấy, không thể ngờ vì thế các hạ đã nhận biết, dù sau này có nghe các hạ đã do Bạch bá mẫu chữa trị? Phải chăng Bạch bá mẫu đã ngấm ngấm dò xét và cho các hạ biết tấm y phục đó chỉ có xuất xứ từ Tư Mã gia?

Gã thở ra:

- Quả nhiên chính là Tư Mã cô nương.

Nàng vụt cau mày:

- Nhưng làm sao các hạ nhận được ngay tiểu nữ? Chúng ta đâu đã gặp mặt bao giờ? Nếu không kể lần đó mà kỳ thực tiểu nữ không thể biết diện mạo của các hạ như thế nào để nhớ và trái lại thì đó là lúc các hạ đã hoàn toàn hôn mê, quyết chẳng thể nào nhìn thấy diện mạo của tiểu nữ. Tại sao vậy?

Gã cúi đầu:

- Quả thật là kỳ lạ. Cả hai lần tại hạ lâm thảm họa, đến nỗi khắp toàn thân đều bị hủy hoại, chẳng còn mảnh y phục nào để che thân cho dù nhỏ, lại là hai lần phải nhận chịu ân tình từ cô nương. Tại sao lại như thế chứ? Đây mới là điều đáng hỏi. Còn riêng về nghi vấn của cô nương, thật ra chỉ là do cô nương tự bộc lộ. Phần tại hạ chỉ cần suy đoán là rõ.

Nàng giật mình:

- Tiểu nữ tự bộc lộ lúc nào?

Gã đáp:

- Lúc cảnh báo cho tại hạ biết về thịt thú bị tẩm độc. Xin hãy nhớ lại những gì từng nói, ắt cô nương sẽ tự rõ.

Nàng lại giật mình:

- Ôi..., đúng là do tiểu nữ thật. Nhưng không lẽ chỉ nói hớ một câu, rằng vì nghĩ đến duyên tương hội một lần trong tình huống không ai ngờ đến thì các hạ ngay lập tức nhận biết tất cả?

Gã cũng đang cúi thấp đầu:

- Cùng với câu nói hớ đó, thanh âm giọng nói của cô nương làm tại hạ suy nghĩ. Và quả nhiên cô nương là nhân vật tuy giấu mặt nhưng từng cảnh báo tại hạ về hành vi có thể quá thân mật với Liễu Hoàng Kim. Nhưng nếu chỉ có mỗi một lần đó mà thôi thì hiểu thế nào về hai chữ tương hội, lại là trong một tình huống chẳng ai ngờ đến? Vậy là tại hạ đoán ra khi nhớ lại lời của Bạch phu nhân, có một ả ở họ Tư Mã từng muốn chữa trị cho tại hạ nhưng lại cầu thả, chỉ lo thấp hương bái Phật, để lúc quay lại tìm thì tại hạ dù hôn mê vẫn từ bỏ đi mất biệt.

Nàng đưa tay lên mặt, tự lột bỏ lớp giả diện:

- Các hạ thật thông tuệ, đã dễ dàng đoán biết khá nhiều sự thật dù chỉ dựa vào một vài tiểu tiết kể ra không đáng.

Gã do vẫn cúi đầu nên cơ hồ không thấy nàng đang bộc lộ lư sơn chân diện mục:

- Tại hạ còn đoán biết đôi ba điều về cô nương. Thứ nhất, hạ độc vào con thú, sau đó tìm cách cảnh báo cho tại hạ chính là cô nương.

- Úy! Sao lại thế được?

Gã ngẩng đầu lên:

- Được chứ. Vì dường như Cửu Chỉ Lão Tà cũng đã đoán biết. Ôi...cô nương là...

Trước mặt gã là một giai nhân:

- Sao? Các hạ đã từng nhìn thấy tiểu nữ?

Gã chợt thở ra nhẹ nhẹ, đoạn vừa lắc đầu vừa từ từ nhắm mắt lại:

- Không. Chưa gặp bao giờ. Bất quá chỉ là một nhầm lẫn. Nhưng nhờ đó tại hạ lại thêm quả quyết cô nương chính là nhị tiểu thư, theo cách gọi của bang đồ Hải Lưu Bang.

- Ôi. Sao các hạ cũng đoán biết việc này, kỳ thực rất bí ẩn e chẳng một ngoại nhân nào hay biết, dĩ nhiên là ngoại trừ những nhân vật trong cuộc, như tiểu nữ chẳng hạn.

Gã lại bảo:

- Còn thêm điều thứ ba nữa. Là cô nương không thật sự đi thấp hương bái Phật. Trái lại chỉ là cách trá hình, che mắt những ai vì quan tâm nên hay tìm cách dò xét cô nương. Kỳ thực cô nương cần thực hiện nhiều hành vi cũng bí ẩn không

kém gì bản lãnh bí ẩn của cô nương nếu so với bản lãnh thật của một tiểu thư ở họ Tư Mã.

Vì gã vẫn đang nhắm mắt nên cơ hồ không nhận biết vừa có thêm nhân vật thứ ba lảng lạng xuất hiện. Và có tiếng nhân vật đó lạnh lùng cất lên:

- Người quá thông tuệ. Và điều đó làm ta vì mỗi lúc một nghi ngại nên không thể ẩn mặt được nữa. Hãy mở mắt ra để cùng ta minh bạch vài điều.

Gã mở mắt và kinh ngạc:

- Tại hạ không ngờ nhân vật xuất hiện lại là nữ nhân. Những mong tôn giá lượng thứ nếu tại hạ vừa có lời quá thẳng như vừa rồi. Vì trừ phi bang chủ Hải Lưu Bang là nữ nhân, một điều tại hạ quyết không nghĩ đến.

Xuất hiện cạnh Tư Mã giai nhân là một phụ nhân trung niên khó đoán biết niên kỷ. Và phụ nhân cũng tỏ ra kinh ngạc:

- Ý người là chờ bang chủ Hải Lưu Bang xuất hiện? Nghĩa là người đoán biết đã có thêm ta là đệ tam nhân ẩn mặt quanh đây? Nhưng vì sao phải là bang chủ Hải Lưu Bang?

Gã chột đứng lên thi lễ:

- Tại hạ xin được giải thích sau, vì có điều cần hỏi. Phải chăng tôn giá chính là cao nhân đã và đang chỉ điểm hầu đào tạo Tư Mã cô nương thành cao thủ thời gian qua đã có nhiều hành tung khó ngờ?

Phụ nhân bối rối đến độ đưa cả hai tay lên cao, sau đó buông phịch xuống kèm theo tiếng chép miệng:

- Thuyên nhi, ta chịu rồi, không sao hiểu được gã là người như thế nào. Hoặc quá ư thông tuệ hoặc từng là âm hồn bất tán vì mãi bám theo chúng ta nên cơ hồ biết khá rõ về hành tung của sư đồ ta.

Tư Mã giai nhân cũng chỉ biết lắc đầu:

Sư phụ, nhưng dù sao gã thật chính là nhân vật chúng ta cần, nhất là cho đồ nhi và nhiều oan uổng mà lâu nay phụ tử đồ nhi phải cam chịu. Phương chi, nhờ lâu nay từng dò xét nên đồ nhi dám nhận định gã hoàn toàn đáng tin về mọi phương diện, kể cả nhân phẩm, cơ trí lẫn võ học, cho dù lai lịch gã quả thật hãy còn rất bí ẩn.

Phụ nhân nhẹ gật đầu:

- Ý đồ nhi quả quyết gã không những không là Phong Gia Liêm như lời Cửu Chỉ Lão Tà đề quyết mà còn không can dự gì về huyết thống cũng như sở học đối với yêu nhân Ngọc Nữ Phù Dung?

Tư Mã giai nhân đáp:

- Không can dự về huyết thống thì đúng rồi. Vì chính yêu nhân Ngọc Nữ đã phóng hỏa hạ thủ gã. Riêng về kiếm pháp Phù Dung Ngọc Nữ, do gã có biết nên thế nào cũng có mối quan hệ, tuy chưa thể đến mức độ định danh phận sư đồ. Điều này, phần các hạ, liệu có lời nào giải thích hoặc có ý giải thích chăng?

Gã lựa lời đáp:

- Tại hạ sau khi ly khai Bạch phu nhân, sở học thật sự rất kém. Nhưng nhờ tình cờ hội ngộ nhân vật được nhậm vị gọi là Ngọc Nữ yêu nhân, tại hạ vì được chỉ điểm võ học nên đổi lại có nhận lời yêu nhân, hứa thực hiện một việc.

Phụ nhân nhìn gã:

- Người không nói gì nữa? Vậy hiểu rằng yêu nhân nhờ người là điều người quyết không thổ lộ?

Gã gật đầu:

- Đó là lời tại hạ đã hứa. Thế nên, dù tại hạ suýt mất mạng vì yêu nhân cũng không thể bội tín tiết lộ. Mong lượng thứ.

Phụ nhân thở dài:

- Cũng không sao. Vì điều đó càng chứng tỏ người quả thật đáng tin cậy như lời Thuyền nhi không phải chỉ mới lần đầu luôn đề cao người. Mà này, phải chăng lúc nãy ta đã nghe không lầm, rằng người từng bảo hãy nên tự hỏi vì sao giữa người và Thuyền nhi hai lần ngẫu nhiên gặp nhau đều là những lần gặp trong trạng thái... kỳ quái?

Gã giật mình:

- Ý tôn giá là gì?

Phụ nhân xua tay trấn an:

- Bất tất lo lắng hoặc nghi ngờ. Chỉ vì ta muốn giúp người tìm lời đáp cho điều mà người bảo phải nên hỏi đó.

Tư Mã giai nhân chợt cáo lui:

- Đồ nhi muốn ra phía sau...chỉ là chuẩn bị một bữa ăn. Được chứ, sư phụ.

Phụ nhân bảo:

- Cũng phải nên như thế.

Chờ nàng đi thật khuất, gã vụt trầm giọng:

- Tại hạ thừa biết ý tôn giá muốn gì. Nhưng xin lượng thứ, tại hạ e khó chấp thuận.

Phụ nhân cười nhẹ:

- Người đã đoán ra? Tốt. Vậy thì tại sao nào?

Gã khẳng khẳng:

- Tại hạ bất xứng. Nhất là với hình hài này.

- Người mặc cảm? Đừng quên, cũng lúc này người nói không bao giờ tự ti mặc cảm.

- Nhưng lệnh đồ là trang giai nhân. Nếu tại hạ thuận tình chính là một xúc phạm, một thương tổn cực kỳ to lớn đối với lệnh đồ.

- Người đã quên một lời từng thổ lộ của Thuyên nhi, rằng điều đáng quý không chỉ ở nhân dạng bên ngoài của mỗi người? Nếu Thuyên nhi không cho đó là xúc phạm hoặc thương tổn thì sao?

- Quyết không thể có chuyện đó.

- Là người quyết không thuận hay không tin Thuyên nhi là người như thế?

- Là điều thứ hai.

- Vậy thì người lắm. Vì ngay khi đưa người về đây, bất luận tình trạng của người là thế nào, Thuyên nhi vẫn nhất mực xin ta chấp thuận cho tự tay chăm sóc người. Với nguyên do nào người có biết không? Là Thuyên nhi tin vào thiên ý, tự nhận đây là thiên duyên tiền định mới để hai người cả hai lần gặp đều chung một tình hướng. Nếu không, người nghĩ như thế nào về một cô nương xinh đẹp là thế, bản lãnh là thế và còn là xử nữ nữa, lại cam tâm chăm sóc cho người cả ngày lẫn đêm với tình trạng của người là...là...người cũng tự biết rồi đấy.

Gã chấn động:

- Nàng tự nguyện ư? Không được. Tại hạ sẽ chỉ là một kẻ hạp hời ích kỷ, là kẻ chẳng ra gì nếu với nhân dạng này vẫn đủ đởm lược trở thành phu quân của một...một giai nhân xinh xắn nhường ấy.

- Nếu người vẫn mang nhân dạng như trước khi thì sao? Đường như người từng là mỹ nam tử?

- Không sai. Và với nhân dạng đó tại hạ sẽ chẳng ngần ngại nhận lời.

Phụ nhân liền gật đầu:

- Vậy là đủ rồi. Vì ta nghĩ, Thuyên nhi hoàn toàn mãn nguyện với một trượng phu từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử. Vả lại, nếu người không nhận lời chính là đẩy Thuyên nhi vào tình thế sẽ mãi mãi sống đơn độc. Vì tư cách nào nữa để Thuyên nhi hầu hạ nam nhân khác như đã hầu hạ người?

Gã đổ gục xuống:

- Ôi...tại hạ đã vô tình gây liên lụy cho người, là điều không hề muốn.

Phụ nhân chạm tay vào vai gã:

- Người bất tất quá áy náy, chỉ cần người hiểu như thế và hãy thuận theo thiên ý, thiết nghĩ tất cả đều tốt đẹp. Huống hồ ta và Thuyên nhi cũng có sẵn mọi sắp đặt, khiến kết cục không đến nỗi bi quan như người nghĩ.

Gã ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn phụ nhân:

- Xin được chỉ giáo rõ hơn.

Phụ nhân gật đầu:

- Người có biết gì về Tư Mã Bằng, thân phụ của Thuyên nhi?

Gã gật đầu:

- Tại hạ chỉ biết Bạch phu nhân của Cuồng Võ Y Tiên rất thống hận nhân vật này.

Phụ nhân thở dài:

- Tất cả đều lạ ngộ nhận. Nhưng nếu người có thể giúp Thuyên nhi cùng thân phụ giải tỏa mọi ngộ nhận này, đương nhiên đây là điều vì ta cũng tự nghĩ phải có trách nhiệm thế nên thời gian qua mới chấp thuận cho Thuyên nhi tiềm nhập Hải Lưu Bang. Thì sau khi đạt kết quả, ta quả quyết Tư Mã Bằng không chỉ đủ bản lĩnh mà còn hân hoan dốc toàn tâm toàn ý, dụng hết y tài, giúp người gạt bỏ lớp nhân dạng quỷ quái đang là hiện trạng của người.

Gã kinh ngạc:

- Có thể được chăng?

Phụ nhân toan đáp thì từ ngoài xa chợt mơ hồ vang vọng đến một vài tiếng huyền não. Điều đó khiến phụ nhân cau mặt, tỏ ra nghi ngại, thế nên chỉ có thể vội đáp với gã vồn vện một câu:

- Nhất định sẽ được nếu người biết rằng so về y tài thì Tư Mã Bằng chỉ cam tâm chịu kém mỗi một mình Cuồng Võ Y Tiên.

Và phụ nhân chợt bằng mình lao thoát ra ngoài:

- Người cứ ở yên đấy. Để ta ra ngoài xem như thế nào, sau đó sẽ quay lại ngay.

"Vút! "

Gã bắn khoăn lưu lại, tự ngẫm nghĩ mọi điều vừa được nghe.

- o O o -